

РЕШЕНИЕ

№ 538

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11023** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу решение № 20203354/21.09.2020г. по нахд № 1158/2020г. на Софийски районен съд. С последното е изменено наказателно постановление № 22-006412/09.01.2020г. на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) [населено място], с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв. за извършено нарушение на чл. 60, ал.1 вр. чл. 61 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /Наредбата/, като е намалена санкцията до законовия минимум от 1500лв.

В касационната жалба касаторът излага аргументи за неправилност на въззивното решение поради противоречието му с материалния закон. Оспорва качеството си на работодател по отношение на лицата, посочени в акта за установяване на административно нарушение. Твърди, че са допуснати и съществени процесуални нарушения, свързани с обстоятелствата, при които се твърди да е осъществено нарушението. Иска се оспореното съдебно решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отмени изцяло процесното НП.

Ответникът по касация, Дирекция „Инспекция по труда“, чрез процесуалния си

представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Касационната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови съдебния акт – предмет на касационен контрол, СРС е установил следната фактическа обстановка: административно-наказателното производство за установяване на административното нарушение е започнало с извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство и безопасни и здравословни условия на труд на място на 12.09.2019 г. в обект на контрол: „Преустройство, частично пристрояване и надстройка, реконструкция и ремонтно-възстановителни работи на старата сграда на ДГ № 124, находяща се в УПИ III- за детско заведение, кв. 3; м. „Крива река“ по плана на [населено място], [улица]. На място контролните органи установили лицата А. Г. и И. С., които извършвали монтаж на водопроводна инсталация на етажната плоча на кота + 2.85м. По време на проверката на обекта било установено, че дружеството, в качеството му на работодател, не е изпълнил задължението си по чл. 60 вр. чл. 61 от Наредба №2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително и монтажни работи. При оглед на място на обекта контролните органи установили, че работниците намиращи се на строителната площадка не са обезопасени от работодателя си срещу падане на хора и предмети от височина контурите на етажната плоча кота+2.85м., на която не са изградени външни стени, чрез съоръжение, изградено най- малко от защитна бордова лента за краката, средно и главно перило за ръцете.

На 30.10.2019г. бил съставен АУАН № 22-006412, с който е поставено началото на административнонаказателно производство срещу [фирма] . АУАН е съставен за нарушение на чл. 14 ал.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във връзка с чл. 60, ал.1 и чл. 61 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а извършеното нарушение се явява безспорно доказано.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на районния съд, че в НП и АУАН е налице ясно описание на нарушението и обстоятелствата, при които същото е извършено, като санкционираното лице е могло да разбере за какво точно нарушение следва да се защитава.

В процесния случай отговорността на касатора е ангажирана в качеството му на работодател за виновно неизпълнение на задълженията, предвидени в чл. 60, ал. 1 вр. чл. 61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. В посочените разпоредби са уредени изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, при работа на височина и имат за цел осигуряване на безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства. Нормата на чл. 61 от Наредба № 2 предвижда, че

паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, а нормата на чл. 60, ал. 1 от Наредбата пък изисква работите на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване.

В случая установеното нарушение не може да бъде квалифицирано като нарушение на общото изискване работодателят да осигури здравословни и безопасни условия на труд, заложено в чл. 127, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като се касае за строителен обект, на който се извършват строителни и монтажни работи, където следва да бъдат изпълнени специалните нормативни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, установени с посочената Наредба. При констатиране на неизпълнение от страна на работодателя на минималните изисквания при извършване на СМР следва да бъдат приложени действащите специални норми, относими към съответното противоправно бездействие.

Конкретните изисквания към обезопасяването при работа на височина са уредени в раздел IV от Наредба №2. Съдът намира, че изложените фактически констатации в АУАН и НП, са подведени под съответните правни норми от раздел IV на Наредба №2. Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2, посочена като нарушена в АУАН и НП, въвежда общо правило работа на височина да се извършва при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, а чл. 61 установява конкретно начините, чрез които паданията от височина се предотвратяват.

В процесното НП изрично е посочено, че [фирма] има качеството на работодател на строителния обект по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2. Това се доказва и от събраните по делото доказателства, а именно два броя трудови договори с посочените по горе лица А. Г. и И. С. от една страна в качеството на „ работници“ и [фирма] от друга страна в качеството на „ работодател“. В дефиницията на понятието „работодател“, съдържаща се посочената разпоредба, това е не само всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, но и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание. В случая дружеството е „работодател“, попадайки в обхвата на § 1, т. 10 от ДР на Наредбата, и същото носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание - в случая за обекта.

Посоченото деяние подлежи на санкциониране по реда на чл. 413, ал.2 от КТ като административно нарушение, поради което НП, с което е наложена административна санкция е законосъобразно издадено.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъди поисканото юриск. възнаграждение в размер от 100.00 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК, вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20203354 от 21.09.2020г., постановено по
нахд. №1158/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100
състав.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Дирекция Инспекция по труда- С. юрисконсултско
възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: